

בעין חינוכית מספר 39, י"ב באדר א, תשס"ח

שדרות בלב שלי!?

אבישג בוצחק, בוגרת המכללה (תשס"ז) ותושבת שדרות

חשבת פעם איך זה ללכת לישון ליד בתך הבכורה בת השבועיים, אחרי שסוף סוף מצליחים להרדים אותה? איך זה פתאום לקום כעבור עשר דקות, להעיר אותה מחדש כדי לרוץ אותה למרחב המוגן? לחמם מקלחת ומים כדי להמשיך ללמוד איך לקלח אותה (גם אני רק שבועיים אימא...) ובאמצע לרוץ אותה לחדר מוגן?

אך אפתח מההתחלה. בשנה שעברה סיימתי את לימודי במכללת אורות (למדתי: תנ"ך, חינוך חברתי ובמכון לחינוך ואמונה בימינו). השנה אני מחנכת כיתה י' באולפנת בני עקיבא בבאר-שבע. אנחנו גרים בשדרות כבר שנה וחצי ובעלי אברך כאן בישיבת ההסדר. במבט ראשון, החיים שלי כאן בשדרות הם רגילים למדי: קמה בבוקר, נוסעת לאולפנא, חוזרת, יוצאת לסידורים ובערב מכינה שיעורים. בחוץ רואה ילדים משחקים. סדר יום מוכר ושגרתי של מחנכת צעירה ואימא טרייה. רק שכאן, בשדרות, השגרה שלי מלווה בחד מתמיד, שככל שאנסה לא אצליח לתאר לכם אותו במילים. פחד מהכרזה פתאומית: 'צבע אדום'. ידיעה שאז אצטרך לרוץ, יחד עם בתי, ולחפש מחסה (תוך 15 שניות, יותר מזה – מאוחר מדי!). זה תופס אותי כל הזמן ובכל מקום: בארוחת הבוקר, באמצע הבישולים, במכולת או באמצע השנה. כשמוצאים מקום מוגן מתפנים לומר פרק תהלים ששוב יקרה נס, ושהקסאם ייפול ב"שטח פתוח". למאזין מאזור המרכז נשמע הביטוי 'נפילה בשטח פתוח' כמשהו 'לא נורא', אך לנו זה מרעיד קירות ובעיקר לבבות. ההתראה והפחד, ואחר כך ה'בוים', גובים מחיר, גם אם הוא לא ניתן למדידה על ידי נציגי מס רכוש.

ימים ושנים קשים עוברים עלינו בשדרות. גם כשיש כמה שעות שקט, אנו לא במנוחה ועצבינו מרוטים. אני דרוכה כקפיץ, כי ברור לי שבכל שנייה השקט יכול להיות מופר ופתאום נשמע שוב 'צבע אדום'. במצב כמו שלנו, כל קול שונה מקפיץ. אפילו הרמקול של הקופאית בסופר גורם לי לחפש את המרחב המוגן (גם כשעושים את הקניות באזור המרכז). קשה, קשה לתאר את המועקה ואת החרדה שמתיישבות על הלב בכניסה לעיר ואת ההקלה כשיוצאים מטווח הקסאמים. מי שלא ראה ילדים רצים בבהלה נוראה באמצע משחק כדי למצוא שטח מוגן; מי שלא ראה את הפחד בעיניים שלהם כשהם לא מוצאים קיר להסתתר מאחוריו; מי שלא ראה ילדים המפחדים ללכת לשירותים; מי שלא קם באמצע הלילה להרים את בתו בת השבועיים מהעריסה ורץ לממ"ד עד שישמע את הנפילה – לא יבין מה זה לבחור להמשיך לחיות בשדרות.

נודה על האמת. לעתים אנו שואלים את עצמנו, למה? למה אנו צריכים את זה? למה לגור בשדרות? למה דווקא כאן ודווקא עכשיו? אך אנו ועוד אלפים רבים, בוחרים בכך. לא מאילוץ, אלא מתוך אמונה. אנו מאמינים שזה המקום שלנו; לא רק שלנו אישית אלא של כל עם ישראל שאנו זוכים להיות שליחיו. עכשיו צריכים אותנו כאן. במיוחד צריכים את הציבור שלנו, כציבור עם עצמה ועם אמונה. אנו מאמינים שרק אם נגביר כאן תורה ואמונה נוכל להמשיך לבנות בשדרות את חיינו הפרטיים, ורק כך נוכל לנצח כאומה! האם אתם יכולים לדמיין מה המשמעות המוראלית אם חלילה 'תיפול' עיר בישראל ותתרוקן מתושביה? מה זה יעשה למוטיבציה של אויבינו, ומה זה יעשה לכוחות החיים של כל עם ישראל? הרי אנו צריכים להתחזק ולא להחליש. לכן אנו פה, כולנו, כשליחים שלך ושלכם. לפעמים בתקשורת מראיינים תושב המסביר שאין לו מקום אחר ללכת אליו. אך יש כאן רבים (כמונו, הגרים כאן בשכירות) שיכולים לעבור לעיר אחרת, שקטה. אך בחרנו לחזור לכאן אחרי הלידה, כמו 15,000 אחרים הבוחרים להישאר. בשבילך. באמונה.

כשמסתובבים בשדרות האמונה בקב"ה צצה מכל פינה, מכל איש, אישה וילד. כולנו חייבים להפנים שתושבי שדרות הם לא חלשים ולא מסכנים. יש כאן הרבה אנשים גיבורים, אנשים פשוטים שחיים כאן ומתמודדים יום יום, שעה שעה,

¹ הדפים, כולל ההארות והשאלות בתחילתם וואו בסופם, בעריכת יונה גודמן.

בשביל כולנו! עם ישראל היפה, אשר גם במצב מטורף ממשיך לדבוק בדרך. אנשים פשוטים המבינים שכעת החזית היא כאן, במאבק הארוך על זכותנו לחיות כיהודים בארצנו. אנשים מדהימים הבוחרים לא לנטוש את החזית של כולנו. אנשי אמונה.

למה אני כותבת זאת? כי מה שחשוב לי ביותר לומר לכל אחת ואחד מכם הוא שאני ואנחנו, תושבי שדרות, חייבים להרגיש ולדעת שאנחנו לא לבד! חייבים לראות שהמצב שבו תושבים חיים תחת מתקפה מתמשכת, בורחים לממ"ד שלוש פעמים ביום – לא יורד מסדר היום שלך! זה מה שנותן לנו כוח לעמוד כאן בשבילך ובשביל כולם. לעניות דעתי, כל מוסד חינוכי, כל משפחה וקהילה, חייבים להזכיר את שדרות פעם בשבוע אם לא פעם ביום. בין אם יזכירו זאת כחלק מהתפילה בין בפעילויות מעשיות. איך אפשר לחנך לערבות ישראל, אם תנהל את חיך בשגרה רגילה, עת אנו כאן בדרום מופגזים ללא הפסקה? חג פורים בפתח. האם השנה אצלך (במשפחה או בכיתה) יכול להיות פורים רגיל? כמוכן שצריך לשמוח ולחגוג, הרי זה חלק מכוחות הנצח שלנו. אך כרגיל? בלי להזכיר, להתייחס, לעורר אחרים?! אז נכון, לבוא לשדרות זה אולי מפחיד, אבל יותר חשוב מזה הוא שתעוררו את המודעות באזור שלך. במצב הזה כל אחד ואחת מכם הוא נציג: שליח שלנו, שליח של שדרות. כמה שזה נראה לא חשוב – זה מה שהתושבים פה צריכים! אחרי כל מה שעברנו ברוך ה' אנחנו חזקים! לא נישבר! אבל חשוב לנו ששאר העם יהיה אתנו ויראה את זה!

ניתן לקבל רעיונות לפעילות ולהתעדכן בנעשה על ידי גלישה לאתר של מטה שדרות²: <http://www.matesderot.co.il>

הרהורים חינוכיים

1. בשנים האחרונות התלוננו על אדישות מצד שאר חלקי העם (ביחס לגוש קטיף, למצב המגורשים ועוד). האם נוכל לעמוד כעת מנגד, באדישות?
2. כדאי לחשוב יחד עם התלמידים (או עם החברים) מה אנו 'הקטנים' יכולים לעשות. בענייני ארץ ישראל אין אנו מרגישים 'קטנים'. אנו מארגנים הפגנות, מחלקים סטיקרים, אוספים כספים, שולחים מכתבי תמיכה לתושבים ועוד. וכאן?
3. יש מאהל מחאה בירושלים, אך ניתן לארגן לבד פעילות במקום מגוריי: מתליית שלט על המרפסת ועד מכתבי תמיכה לילדים או תושבים; מארגון הפגנה בצומת קרובה ועד תפילה; מהכנת משלוחי מנות ונסיעה לחלוקתם ברחוב מסוים בשדרות ועד.... יש המון מה לעשות. צריך רק לרצות.
4. אחד מיסודות חג הפורים הוא המאמץ לגלות את האחדות הפנימית שבתוכנו. מה שנראה לעין זרה כמצב של 'עם מפוזר ומפורד', ניתן להתכנסות, בבחינת 'לך כנוס את כל היהודים'. כל שזה מצריך הוא מאמץ, מסירות ולב.

וְנִהְיֶה הוּא, אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשָׂאֵיהֶם

מסביב לדפים:

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלחן אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- ג. מומלץ לשמור על דפי "בעין חינוכית" לשימוש עתידי.
- ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.

² לתמונת לווין עדכנית: <http://maps.google.com/maps?z=15&ll=31.5237,34.5953&t=k&q=Israel>
למידע כללי על העיר: <http://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A9%D7%93%D7%A8%D7%95%D7%AA>
וכן, <http://www.e-sderot.org.il/Openning.asp>